

livet med en øget indtjening også skal bidrage til, at vi har et velfærdssamfund, som vi kan finansiere. Det drejer sig om, at man en gang imellem bliver nødt til at gå igennem de offentlige støtteordninger med en tættekkam for at se: Hvad er fornuftigt, og hvad er ikke fornuftigt? Hvad kompenseres af det ene, og hvad kompenseres af det andet? Hvad kompenseres af lettelserne i selskabsskatten osv.? Og så er der bare at sige til det, at vi altså i indeværende år letter erhvervslivets omkostninger med det dobbelte af det, som man kan regne ud at der strammes med til næste år. Så jeg tror nok, at alt taget i betragtning når det op til et rimelig godt resultat for erhvervslivet.

Men igen, vi er meget åbne for en diskussion om det fremadrettede: Hvordan og hvorledes får vi indrettet dansk erhvervsliv, så det kan klare fremtidens udfordring? Det er det, det handler om.

Formanden:

Vi går herefter videre i ordførerrækken. Fru Ulla Tørnæs.

Ulla Tørnæs (V):

Igen i år måtte vi lægge øre til en lang redegørelse fra statsministeren, en lang, ukonkret, uambitiøs og uforpligtende redegørelse, en lang redegørelse uden noget særligt bud på fremtidens udvikling i det danske samfund, en lang redegørelse uden konkrete, langsigtede visioner for, hvordan vi skal møde det kommende århundredes nye udfordringer.

Nok var vores forventninger ikke særlig høje, men vi havde nu alligevel inderst inde håbet på, at statsministeren ville bruge dette århundredes sidste åbningstale til at komme med en række mere langsigtede bud på, hvad regeringen egentlig vil. I stedet fik vi bekræftet vore værste anelser om, at vi i dag har en regering, der bare sidder for at sidde, en regering, som blot skal have tiden til at gå indtil valgperiodens udløb. Ja, kort sagt står vi over for en særdeles handlingslammet regering uden noget større projekt.

Vi ved jo godt, at handlingslammelsen skyldes regeringens mange løftebrud. Tænk bare på efterlønsgarantibeviset, som statsministeren under stor pressebevågenhed underskrev i slutfasen af valgkampen. Den underskrift medførte som bekendt, at der blev sat et stort spørgsmålstegn ved værdien af statsministerens underskrift.

Men også på mange andre måder er regeringen løbet fra sine løfter til vælgerne:

Statsministeren har gang på gang sagt, at han vil volden til livs. Hvad ser vi nu? Vi ser en regering, der vil fjerne 800 mand fra politistyrken. Under valgkampen skulle hjemmehjælpen forbedres. Hvad ser vi nu? Ja, nu skal de ældre til selv at betale for den. Nu skal de mennesker, der gennem et langt liv har sparet op til deres alderdom, pludselig til at betale for hjemmehjælpen, som man rettelig kan hævde allerede så rigeligt burde være finansieret gennem verdens højeste skattetryk. Dette bare for at nævne to konkrete og helt aktuelle eksempler på, at regeringen igen løber fra sine løfter.

Statsministeren lover og lover. Det har han såmænd altid gjort, men værdien af statsministerens løfter er heldigvis ved at gå op for befolkningen. Hvem tror efterhånden på statsministerens idelige forsikringer om, at der nu skal gøres noget ved volden, for har vi ikke ligesom hørt den omgang før? Er vi ikke efterhånden oppe på voldspakke nummer tre eller fire? Og hvad sker der? Ingenting!

Så er der problemet med de kriminelle andengenerationsindvandrere. Hvad er regeringens svar her? Et forebyggende udrykningshold! Man kan ligefrem se det for sig: Voldsoferet ligger på fortovet, bøllerne er draget videre i den almindelige hærgen, og ud rykker regeringens hold af forebyggende sagsbehandlere. Hvis regeringen tror, at et udrykningshold af sagsbehandlere er tilstrækkeligt, så tager den fejl. Ingen skal være i tvivl om, at vi i Venstre ønsker et mere synligt politi. Vi ønsker en udbygning af nærpolitiet, der kan genskabe trygheden blandt borgerne. Det forudsætter naturligvis øgede ressourcer til politiet, og det er vi parat til at give.

Statsministeren lover, at der skal sættes ind mod tvangsægteskaber – men hvordan? Vil regeringen være med til at stramme familiesammenføringsreglerne? Det venter vi spændt på at høre nærmere om.

Statsministeren lader forstå, at de udstødte skal have en chance og en plads på arbejdsmarkedet. Det er der ikke noget nyt i. Statsministeren sagde: Vi skal drøfte, hvordan vi i fællesskab kan fremme udviklingen af et rummeligt arbejdsmarked. Citatet kunne have været fra i år, men det var faktisk i 1997, at statsministeren sagde sådan. I 1998 blev det til: Vi skal skabe et grundlag for, at alle de mennesker, som har behov for en hjælpende hånd, kan komme i gang